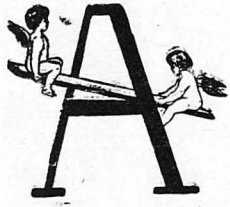

Η ΠΕΡΙΦΗΜΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Η ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΗ ΖΩΗ ΛΑΪΔΟΣ ΤΗΣ ΚΟΡΙΝΘΙΑΣ

ΙΒ'.

ΘΑΙΒΕ... Έλεεινέ! φώναξε άγρια ο Ίεροφάντης στο δωμά του Λεοντίδη.

Κι άμεσα ζωτόπι διάταξε τους άφροτικούς του:

— Πάρτε αυτόν τον έλεεινό δωμά για βασάνιστέ τον όσο μπορέτε περισσότερο, ώσπου να σάς μαρτυρήσει την αλήθεια.

Ο δούλος όμως δεν μαρτύρησε τίποτε. Υπέστη τα πιο φριχτά μαρτύρια.

ώσπου ξεψύχησε, πληρώνοντας με τη ζωή του την άρρώστια του στο Λεοντίδη και τη σούφρα της Λαΐδος.

Έξω φρενών, ο Ίεροφάντης Βασίλειος μάζερε άμεσα τους πιο έμπιστους και τους πιο επιτήδειους άσ' τους ανθρώπους του και τους διάταξε να σκορπιστούν σ' όλη την Ελλάδα και να βρουν τους δυο κυνάδες.

Στο μεταξύ αυτό, ο Λεοντίδης και η Λαΐζ είχαν φτάσει στη Σαλαμίνα, ναύλωσαν εκεί ένα ψήφορο πλοίο και όταν άνατείλε ο ήλιος έπλυνε με ψευτιά τα πανιά για την Κόρινθο.

— Θα σε παρακαλέσω, αγαπητέ μου Λεοντίδη, ελπίζω σε κάποια στιγμή η Λαΐζ στο σωτήριό της, να μην πής σε κανέναν τίποτε για τη φοβή αυτή που λείπει από το μούτρω. Ο Ίεροφάντης και οι άφροτικοί του δεν ξέρουν ποιά είμαι. Κι αυτό είναι η ιδέη μου εκεί, ότι ίσως δεν θα ξανθωθούν τα ίχνη μου. Άρχει η παρακαυχή άπερωσενία για τίλ μόνον οι δούλοι μου τα πάντα, ποιά είμαι και ποιά βροζομαι. Και τότε πια είμαι χαμένη, γιατί ο Ίεροφάντης είναι πανίσχυρος, σκληρός κι άδυσώπητος. Γι' αυτό, όταν φτάσουμε στην Κόρινθο, θα πούμε ότι φοβούμαστε και ευθείαν από τις Σάρδεες.

— Θα γίνω το θελήμά σου, αγαπητή μου Λαΐζ, της άπάντησε ο Ίεραναός στρατηγός της Αυθαρίας. Για όσα είμαι πρόθυμος να δώσω και τη ζωή μου ακόμα. Άλλωστε βροζω όρθη τη γνώση σου και συμφωνώ κι' έγω μαζί σου. Δεν πρέπει να ξεχνάμε, ότι η Κορίνθος βροζεται πολύ κοντά στην Έλευσίνα κι' ότι η εκδίκασις του Ίεροφάντη μπορεί να σε φτάσει ως εκεί. Ο λόγος της Κορίνθου σε λατρεύει βέβαια και είναι πρόθυμος να κάνει τίλ πάντα για χάρη σου. Πρέπει να ξέρεις όμως άκόμα, ότι όλοι οι λαοί είναι έπιπόλοιοι κι' άγαστοι και συχνά εξαγιάζονται στο έλεος της Μοίρας εκείνους που λατρεύουν ως χτες άκόμα. Άπόδειξις του πάθους του Σωκράτη και του Άλκιβιάδη. Οι Άθηναίοι τους άγαπούσαν όσο άγαπούμε έσένα οι Κορίνθιοι. Κι' όμως τους καταδικάσανε και τους δυο σε θάνατο.

Έπί τέλους φτάσανε στην Κόρινθο. Μόλις μαθεύτηκε στην πόλι ο γυρισμός της Ξακουστής έταίρας, όλοι οι φίλοι και οι γνώσιμοί της άφρασαν τις δουλειές τους, για να τρέξουν να της εχρηθούν το καλύτερο ώφισ. Πλήθη έπίσης λαού μαζεύτησαν έξω άσ' το σπίτι της για να την ζητωκραυγάσουν. Γιατί ο Κορίνθιο λατρεύει πραγματικά τη Λαΐδα, τη θεωρούσαν ως το πολιτικότερο στολίδι για την πόλι τους. Με την όμορφιά και τη φήμη της, η όφραία έταίρα γινόταν άφορητή να συγγεντρώνονται στην Κόρινθο πλήθη πλουσιών άσ' όλη τα μέρη της Ελλάδος, της Σικελίας, της Μακεδονίας, της Μικρασίας και της Αιγύπτου ακόμα, για να την ιδούν, να την γνωρίσουν, να θαυμάσουν το πνεύμα της και τα κάλλη της.

Υπήρχε όμως κι' ένας άλλος λόγος, για τον όποιο οι Κορίνθιοι άγαπούσαν την όφραία έταίρα. Η Λαΐζ ήταν πνευματική, φιλόφρονη, μεγαλόφυχη και γενναίοφρον. Διαρκώς ποίεζε άφθονα βοηθήματα κι' είχε εφευρεθείσει έτσι χιλιάδες νόσους. Κανείς ποτέ δεν είχε ζητήσει τη βοήθειά της, χωρίς να την επιτήχη.

Όταν η Λαΐζ κληρονόμησε την περιουσία του θετού πατέρα της, του γέρο ευνάτοχου Λεοντίδη, ποίεσε την κληρονομία αυτή σε τρία ίσα μέρη. Το ένα το κράτησε για τον εαυτό της, το άλλο το διέθεσε για να γίνει μεγαλοεργεία χηρεία στον ευεργέτη της και το τρίτο το ποίεσε στους φτωχούς της Κορίνθου για να εύλογούν τη μνήμη του Λεοντίδη.

Για όλους λοιπόν σ' αυτούς τους λόγους, ο λαός της Κορίνθου έλάτρευε τη Λαΐδα και της έκανε άποθεωτική ύποδοχη στο γυρισμό της. Πολλές γυναίκες του λαού μάζεψαν άσ' τους κήπους και τα λειβάδια λουλούδια, έφτιαξαν ένα σωρό στέφανα και γιολάντες και τα κρέμασαν στην πόρτα της έταίρας.

Κι' όταν το πλήθος που είχε μαζευτεί έξω από το μέγαρο της Λαΐδος κατέβησε πια τα πάντα, μια χιλιάστομη κραυγή ακούστηκε:

— Θέλουμε να ιδούμε τη Λαΐδα!... Θέλουμε να της πούμε το καλύτερο ώφισε...:

Κι' η Λαΐζ άναγκάστηκε να βγή στο μαυιωρόχτιστο έξωσθη της και να δεχτεί τους χαρισημούς και τις εχθές του λαού. Για να εδωρισθήσθη δε το πλήθος, άρχισε να σκορπίζει άμέτροτες φοβήτες χροσίν και άοφρών νομισμάτων.

Το βράδυ της ήμερας αυτής, οι κήποι της Λαΐδος εφωταγωγήθηκαν και παρετέθη πλούσιο συμπόσιο, στο όποιο παρεκάθησαν οι πιο έλεκτεροι και πιο Ξακουσμένοι στα γράμματα και στις τέχνες καλεσμένοι.

Η ήμερα αυτή ήταν άσ' τις πιο ευτυχισμένες της ζωής της Λαΐδος.

Η μεγάλη ίερεία της Άφροδίτης, η όποια παρίστατο στην έορτή, όταν πήγε να χαρισηθή την όφραία έταίρα, της ελπίζε:

— Λαΐζ, εις άνάμνησιν του γυρισμού σου και για το κείνη η ήμερα αυτή χαρομένη για πάντα στην μνήμη των ανθρώπων, η ίερεία της Άφροδίτης άποθέσασιν να στήσουν ένα άγαλμα σου μέσα στο ναό της Θεάς, πια σ' άγάλματα των Έστωων.

Κι' η Λαΐζ άποθέσθηκε βράβειά συγγνώμη:

— Εύχαριστώ, θεοτά σάς ευχαριστώ, για την έξαιρετική τιμή που μου κάνετε. Άφρο το προύθ' ανέθο στο ναό της Θεάς να προσανήσω και να προσφέρω μια ψυσία άνταξιά της.

— Επειτά, άπεφρονισμένη στους χιλιάσμενους της έποθέσθε:

— Και σάς, αγαπητοί μου φίλοι, που ήρθατε με τόσο προθυμία και με τόσο χαρά να με χαρισησετε για το γυρισμό μου, σάς προσκαλώ έλους στο συμπόσιο που θα δώσω μεθάσιο την Παρωσικήν στους κήπους έσθ!

Καταγοητευμένοι για την προσέχη, οι φίλοι της Λαΐδος την καληνύτησαν κι' έφρασαν.

Έντομεταξύ όμως, ένο όλοι χαριόντουσαν για το γυρισμό της, κι' ένο αυτή η ίδια απολάμβανε μ' άγαλλισι τις εκδηλώσεις της άγάπης του λαού και των φίλων της. Ένας τρομερός κίνδυνος κρεμάταν πάνω άσ' το κεφάλι της.

Ένας δηλαδή άσ' τους άποσταλμένους του Ίεροφάντη της Έλευσίνας πήσαν σκορπιστεί σ' όλη την Ελλάδα για να άνακαλύψουν την όφραία φηγάδα, είχε φτάσει στην Κόρινθο, ο άφροπος αυτός, που ήταν ίσως ο πιο φρόντερος άσ' όλους τους χιλιάσμενους του Ίεροφάντη, σέαφτησε και τον πιο σπαστά βέβαια, ότι αν η όφραία άγνωστη που είχε ύποδοθει τη Δημητρα, βροζότανε στην Κόρινθο, ήταν πολύ πιθανόν να τη συναντήσθ στο περιβάλλον της Λαΐδος. Τριγύριζε λοιπόν έξω από το μέγαρο της έταίρας, ώσπου μια μέρα αντίκρουσε έξωφρα αυτή την ίδια τη Λαΐδα.

Η χαρά του ήταν πια άπεφρονισμένη. Η έπιτυχία του μεγάλη. Η γυναίκα που καταξιώτουσαν, ήταν αυτή η ίδια η Λαΐζ, ήταν η όφραία και κοσμαγάτη έταίρα της Κορίνθου.

Δεν έμνε πια, παρά να την συλλάβουν, να την αρπάξουν μάλλον με δόλο και να την μεταφέρουν στην Έλευσίνα, στον τρομερό Ίεροφάντη. Άλλά πώς θα το κατορθώναν αυτό;

Την άλλη μέρα το προύθ, η Λαΐζ, συνοδευόμενη από δεκαέξη νέες, τις όφραότερες της άκοιουσίας της, βγήκε άσ' το μέγαρό της, για να πάη να προσανήσθη στο ναό της Άφροδίτης.

Μπροστά βράδισαν πέντε όφραίες δούλες, κρατώντας μεγάλα πάνεα, στα όποια ήταν τα δώρα που θα έποφραφε η Λαΐζ στη θεά.

Άκολουθούσαν η δεκάξη νέες, χωρισμένες σε δυο σκερές, κι' άφρινοντας άνάμεσα τους γώρο για να βροδίζη η Λαΐζ. Η όφραία έταίρα ήταν ντυμένη με άπλήθεια, αλλά και έξαιρετική καλαισθησία. Τα μακρνα μαλλιά της ήταν δεμένα με χρόβελες από χρυσό και πορφύρα. Στο κάτασπο μτωπό της φορούσε στεφάνι από τριαντάφυλλα και στο δεξί της χέρι κρατούσε ένα κλάδο μυρτιάς.

Τελευταίες βράδισαν άλλες τέσσερες γυναίκες που κρατούσαν γιολάντες από λουλούδια.

Η ποιητή αυτή, η γεμάτη χάρη κι' όμορφιά, προχώρησε άργά—άργά, άκολουθούμενη από πλήθη περιέργων κι' έφρασε στο ναό της Άφροδίτης. Στα προπύλαια του ναού ήταν μαζεμμένες και περιμέναν να ύποδεχτούν τη Λαΐδα, όλες η ίερείες κι' η πιο περίφρμες έταίρες της Κορίνθου.

Μέσα στο ναό βροζόταν η μεγάλη ίερεία, καθισμένη στο θρόνο της. Μόλις ελπιδε τη Λαΐδα να μπεινη, κατέβησε το σκαλοπάτια του θρόνου της, την πήρε άσ' το χέρι και την όδήγησε ως το βομά, όπου οι καννύφοροι άποθέσανε τα κόνιστρα με τα δώρα.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

Ο κυνικός φιλόσοφος Διογένης, ένας άσ' τους πιο άφοσιωμένους φίλους της Λαΐδος.